

Baka Györgyi
 Határátlépés fölfelé

Hamvas Béla emlékére

A halál nincsen közel,
 nincsen távol, mégis folyton
 kísér, riaszt és ringat minket.

Valódi lényünk a
 lelkiismeretben fészkel,
 onnan int, mozdít, ébreszt.

Személyesnek lenni:
 magamra venni tekinteted
 súlyát, mosolyod fényét.

Belső valóság-örvénylés:
 nagyság és kivetettség
 ikertestvérek.

Közönyös arcod
 rejtve levő mélyebb
 lényed maszkja.

Tudni: látni és szeretni,
 lágyan sorsod csendjébe
 ölelődni.

Kitágult és megnyílt
 jelenünk a mámor
 mosolygó szétterülése.

Az éjszakai égbolt érett
 szőlőfürtökként ringatja
 a csillagokat.

A szikrázó szőlőszemek
 mélyén megpillantod
 a rettenetet:

sötét fekete szédület
 kavarog ott, mégis a sűrűlt
 fény tartja egyben.

Visszatérés: hazatalálás
 az ősi kezdethez, ami már
 rég elsorvadt bennünk.

Határátlépés fölfelé:
 a megpróbáltatások áldása
 a bölcsesség szelídségével.